

[Hartvig Frisch.]

af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at jeg ingen Grund finder til at gentage det, men jeg vil i Tilknytning til denne pludselige Interesse for Mindretalsbeskyttelse, der endda gaar saa vidt, at man vil have — jeg kan sige privilegeret Stilling for en Trediedel af en Rigsdags Medlemmer, stille det ærede Medlem det Spørgsmaal: Tror Oppositionen i Danmark da aldrig nogen Sinde, den kommer til Magten? Man har jo virkelig det Indtryk af Venstres Talere her, at de vil skrive en Forfatning, som udelukkende er beregnet paa, at Socialdemokratiet regerer i Danmark. Kunde de ærede Medlemmer, der taler om denne Sag, dog ikke tænke sig, at man dog maa lave en Forfatning saadan, at den ikke lige akkurat er skrevet for den enkelte Situation, det højtærede Parti nu staar i, men de skulde dog tænke det Stykke videre, hvordan det vilde virke, eller hvordan det, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kunde stille det op, vilde have virket, hvis vi f. Eks. i Perioden 1926—29 havde haft den Tilstand, som de ærede Medlemmer nu er saa ivrige for at faa indført.

Over for den stærke Interesse, det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen viser for, at man skal have en, som han siger, fuldkommen uafhængig Anklagemyndighed — hvortil han, i og for sig logisk nok, føjede Interessen for, at man over for Regeringen skulde kunne rejse Rigsretsanklage fra et Mindretal inden for Tinget, et Synspunkt, som jo ogsaa deles af det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel —, vil jeg gerne sige, at hvis man gaar til dette, maa man være klar over, at saa sprænger man, i hvert Fald efter min Opfattelse, hele den Montesquieu'ske Tankegang. Det kan aldrig blive andet, end at dette, som der her er Tale om, Anklagemyndigheden og de Beføjelser, som en Anklagemyndighed maa have, ligger ganske nær ved Eksekutiven. At vi har en uafhængig Domsmagt, saaledes at Befolkningen har den Beskyttelse, at naar Regeringen slæber Borgerne for en Domstol, er der en uafhængig Domsmagt til at paadømme det, har intet som helst at gøre med det, som det ærede Medlem nu vil, at vi ved Siden af de tre kendte Faktorer, den udøvende, den lovgivende og den dømmende, skal oprette en fjerde Faktor, kaldet, som det siges, en helt uafhængig Anklagemyndighed. Det vil sprænge hele den Montesquieu'ske Opstilling.

Men lad gaa med det, for det er jo kun et System; men kan dette nogen Sinde tænkes ført ud i Livet, uden at det bliver en

helt ny politisk Faktor, der skabes? Jeg synes, man maa erkende, at den Uafhængighed, vi har Brug for, er Domsmagts Uafhængighed og Nødvendigheden af, at enhver, der anklages, stilles for en Dommer, saa at ikke den udøvende Magt har Beføjelse til at anklage Folk og sætte dem i Fængsel, uden at der er en uafhængig Domsmagt, der kan tale med. Men noget andet er det, hvis man vil gaa det Skridt videre, som jeg øjner, ikke alene i det ærede Medlems Krav her, men ogsaa i det stærkt fremførte Krav om, at en Rigsretsanklage kan rettes af et Mindretal. Det kommer i Virkeligheden ud paa det samme. Hvis man faar Lidenskaberne pisket op, hvis man f. Eks. fra et Mindretals Side i en Pressekampagne retter voldsomme Angreb mod en Minister — vi har oplevet lidt af hvert i den Henseende —, saa drives, hvis en saadan Forfatningsbestemmelse foreligger, de Partier, der fører denne Kampagne, til at føre den frem som en Rigsretsanklage, idet man ellers vil sige, at det hele er bare Skum paa Vandet. Men hvilke Tilstande kommer vi ikke ind i, hvis det bliver saaledes, at enhver Kampagne af politisk Natur, naar blot der er et tilstrækkeligt Mindretal bag den — og det er jo ikke meget, de Herrer forlanger — skal ende med, at det er Rettens Vaaben, der skal bruges? Jeg vil meget bestemt advare derimod, for det vil føre til, at vi oplever Tilstande, som vi kender dem i Historien fra andre Landes Forfatninger — det skal indrømmes; jeg skal f. Eks. nævne, at man kender fra det gamle Rom, hvordan Retsmaskineriet blev benyttet som et Led i den politiske Kamp, men det affødte ogsaa Tilstande, som man ikke kan kalde eftertragtellesværdige i nogen Henseende.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Gregersen, at jeg forstaar egentlig ikke hans stærke Uvilje mod Rigstinget. Jeg synes, at der i hans Behandling af Forslaget var mange Bemærkninger, som tydede paa en saglig Indstilling over for det, og det er derfor et Fald fra denne Saglighed, naar det ærede Medlem begyndte at tale om, at det var en Pukkel. Jeg kan ikke se, hvorfor vi skal komme med Skældsord og tale om „Pukler“. Det, der er tilsigtet med Forslaget, er at skabe en saglig Behandling, som der er sagt i Motiveringen, og der tilføres ikke Debatten her noget værdifuldt eller sagligt ved at bruge Ord som „Pukkel“ om dette, at dette Ting deler sig. Hvis man i Norge vilde sige, at henholdsvis Odelstinget eller Lagtinget var en „Pukkel“, hvad var der saa opnaaet ved det? Det